

**ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ
ΠΡΟΣΒΑΣΙΜΟΙ
ΧΩΡΟΙ ΠΡΑΣΙΝΟΥ
ΣΤΟΥΣ ΣΤΑΒΛΟΥΣ
ΤΗΣ ΠΑΠΑΦΗ**

ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

**ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΤΣΙΜΕΝΤΟΠΟΙΗΣΗ
ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ ΜΑΣ**

Οι αλλαγές που προτείνουμε στο υπάρχον Σχέδιο ΔΕΝ επηρεάζουν τις Δομές Κοινής Ωφέλειας (βρεφονηπιακός σταθμός, κοινοτικό ιατρείο, χώροι φροντίδας και φιλοξενίας, γυμναστήριο)

Συγκεκριμένα:

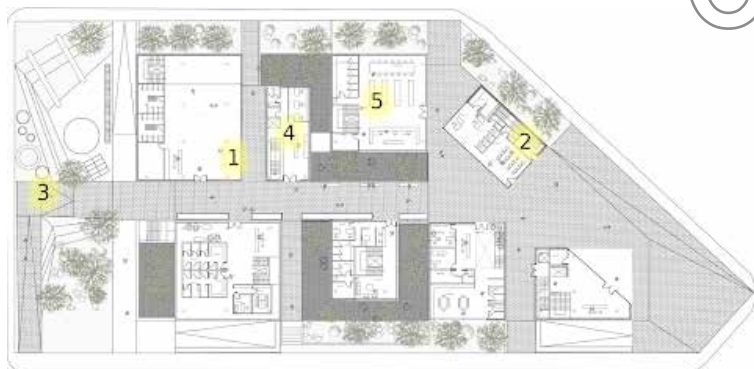
Αντικατάσταση τού χώρου Πολλαπλών Χρήσεων και τού υπαίθριου Κινηματογράφου με Παιδική Χαρά.
Η προβλεπόμενη Παιδική Χαρά είναι ανεπαρκής για την εξυπηρέτηση των νέων οικογενειών της περιοχής.
Ο βρεφονηπιακός σταθμός δεν επηρεάζεται καθώς είναι ημιυπόγειος. Η Παιδική Χαρά θα βρίσκεται στη στέγη του, δηλαδή στο ισόγειο.
Κινηματογράφος και χώρος πολλαπλών χρήσεων ήδη υπάρχει στο Κέντρο Πολιτισμού Τούμπας.

01

Αντικατάσταση Κτιρίου για ΚΕΠ και Γραφεία Δ' Κοινότητας του Δήμου με Χώρο Υψηλού Πρασίνου και Ελεύθερης Αναψυχής, και Σπιτάκια για Αδέσποτα Ζώα.

Υπάρχουν ήδη καινούργια γραφεία τής Δ' Κοινότητας στη Λαμπράκη. Τα ΚΕΠ στην γύρω περιοχή υπέρ-επαρκούν για την εξυπηρέτηση των πολιτών, πόσω μάλλον όταν όλες οι υπηρεσίες τείνουν να γίνουν διαδικτυακές.

02

Τα σχέδια Δήμου και εργολάβων

Αφαίρεση ράμπας στην ανατολική πλευρά (οδός Σιδηροκάστρου) για να ενοποιηθούν και να δημιουργηθούν μεγαλύτεροι, απρόσκοπτοι ελεύθεροι χώροι πρασίνου.

03

Αντικατάσταση υπέργειου τμήματος τού Μουσείου Προσφυγικής Τούμπας με Χώρο Χαμηλού Πρασίνου.
Η εν λόγω αφαίρεση θα επιτρέψει την δημιουργία περισσότερων ανοικτών δημόσιων χώρων.
Το Μουσείο μπορεί να στεγαστεί στο Κέντρο Πολιτισμού Τούμπας.

04

Αντικατάσταση τού υπέργειου τμήματος τής Βιβλιοθήκης με Χώρο Χαμηλού Πρασίνου.
Επαναξιολόγηση της ανάγκης για ένα ακόμη κτίριο, δεδομένου ότι υπάρχουν κοντινές βιβλιοθήκες στην περιοχή.

05

Η αντι-πρόταση για τους Στάβλους της Παπάφη

Οι στάβλοι της Παπάφης: μια μικρογραφία του αγώνα για τη πόλη, το πράσινο και τους δημόσιους χώρους

Στις πόλεις που ζούμε υπάρχει τρομερό έλλειμμα δημόσιων χώρων. Πολυκατοικίες, στενά πεζοδρόμια και φρακαρισμένοι δρόμοι συνθέτουν ένα μωσαϊκό μιας πόλης σε διαρκή κίνηση, που προσπαθεί να αναπνεύσει εν μέσω πιεσμένων προγραμμάτων. Απέναντι στην εντατικοποιημένη καθημερινότητα, οι δημόσιοι χώροι και οι χώροι πρασίνου αποτελούν μια παύση στον χώρο και στον χρόνο. Αποτελούν το μέρος όπου οι άνθρωποι μπορούν να ανασάνουν, να ξεφύγουν από το σπίτι και την κλεισούρα, να συναντηθούν ξεπερνώντας τον φόβο και τη μοναξιά και να σπάσουν τη ροή της καθημερινότητας που περιορίζεται στη δουλειά και το σπίτι. Όταν μιλάμε για δημόσιο χώρο, δεν εννοούμε τον απλά «κοινόχρηστο», και γίνεται εδώ η διάκριση, καθώς πολλές φορές οι δυο αυτές έννοιες συγχέονται, είτε για χάρη απλοποίησης, είτε και σκόπιμα. Κοινόχρηστος χώρος για παράδειγμα μπορεί να είναι η αυλή ενός εστιατορίου, ο χώρος με τα τραπέζια μιας καφετέριας ή το αίθριο ενός εμπορικού κέντρου, αλλά σε καμία περίπτωση δεν είναι και δημόσιοι αυτοί οι χώροι καθότι υπόκεινται σε κάποια ιδιοκτησία και σε συγκεκριμένους εμπορευματικούς σκοπούς. Εμείς, όταν μιλάμε για δημόσιο, εννοούμε τον χώρο εκείνο, που είναι προσβάσιμος για όλους, δεν υπόκειται σε ιδιωτικούς κανόνες και από τον οποίο δεν αντλείται άμεσο οικονομικό κέρδος.

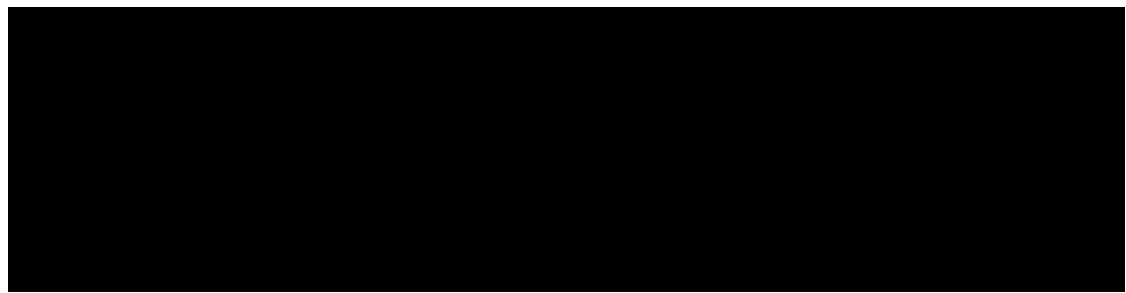
Η προσέγγιση των τοπικών αρχών στο ζήτημα συνήθως κινείται σε δύο κατευθύνσεις που συχνά διαπλέκονται και συντελούν σε μια συνεχόμενη καταπάτηση του δικαιώματος πρόσβασης στον δημόσιο χώρο. Από τη μία, έχουμε την απαξίωση των δημόσιων χώρων: ελάχιστα πάρκα στον αστικό ιστό, πλατείες παρατημένες και ανύπαρκτες υποδομές (τουαλέτες, βρύσες κλπ). Από την άλλη, έχουμε τη μεταστροφή χρήσης και εν τέλει την εμπορευματοποίησή των όποιων κοινών χώρων. Ως μεταστροφή, εννοούμε την προσπάθεια να μετατραπεί η χρήση των δημόσιων χώρων από χώρους κοινής χρήσης, πρασίνου και συνάντησης, σε χώρους εμπορικής χρήσης και τουριστικής αξιοποίησης. Πλατείες που τσιμεντώνονται αντί να πρασινίζουν, δημόσια παγκάκια παντικαθίστανται από τραπεζοκαθίσματα επιχειρήσεων, πεζόδρομοι που αντί να αποτελούν χώρους περιπάτου και αναψυχής γεμίζουν βιτρίνες και εμπορικές δραστηριότητες. Όταν γίνεται λόγος για «αναπλάσεις»,

συχνά το αποτέλεσμα είναι η εξαφάνιση της δημόσιας χρήσης και η αντικατάστασή της από μια τουριστική ή καταναλωτική λειτουργία.

Παρατηρούμε συχνά τις πόλεις μας να αλλάζουν προς μια κατεύθυνση που δεν εκκινεί από τις ανάγκες μας, αλλά από λογικές κέρδους και ελέγχου, μετατρέποντάς τις σε αφιλόξενο για τους ίδιους τους κατοίκους έδαφος. Φαίνεται ότι οι αποφάσεις για τις αλλαγές αυτές λαμβάνονται από άλλους, από δυνάμεις πέρα από εμάς (δημοτικά συμβούλια, κρατικοί φορείς, επενδυτικές συμπράξεις). Όμως οι πόλεις και οι γειτονιές διαμορφώνονται και από όλους εμάς, τον τρόπο που κινούμαστε και ζούμε, τα μέρη στα οποία συναντιόμαστε και κοινωνικοποιούμαστε, τους λόγους που επιλέγουμε να αγωνιζόμαστε και να διεκδικούμε. Σε αυτές τις γειτονιές περνάμε ολόκληρη τη ζωή μας και έχει νόημα να προσπαθούμε να τις κάνουμε πιο όμορφες, πιο προσβάσιμες, πιο ζωντανές.

Στην πόλη της Θεσσαλονίκης αυτή την περίοδο διεξάγονται μία σειρά από αγώνες για τη πρόσβαση στο δημόσιο χώρο και την βελτίωση της ποιότητας ζωής στη πόλη. Η πρωτοβουλία μας για τους Στάβλους Παπάφης εναντιώνεται στα σχέδια τσιμεντοποίησης της γειτονιάς μας από τον Δήμο και κάθε εργολάβο και διεκδικεί τη δημιουργία περισσότερων χώρων πρασίνου και ελεύθερης χρήσης για την κοινότητα. Παράλληλα, στηρίζουμε τις αντίστοιχες πρωτοβουλίες στο Κρουονέρι, στο Γαλαξία και στη Δόξα, όπου οι κάτοικοι αγωνίζονται για την προστασία του φυσικού τοπίου και την αποτροπή της ανεξέλεγκτης ανάπτυξης, διεκδικώντας τη διατήρηση και ενίσχυση των ελεύθερων και προσβάσιμων χώρων για όλους. Όλη αυτή η σύγκρουση αντιλήψεων για το πως θέλουμε να ζούμε στην πόλη μας συμπυκνώνεται στον αγώνα για ένα μητροπολιτικό πάρκο στο χώρο της ΔΕΘ.

Να μην επιτρέψουμε την πλήρη αποξένωση και την εμπορευματοποίηση κάθε σπιθαμής ελεύθερου χώρου και να υπερασπιστούμε το δικαίωμα σε μια πόλη ανθρώπινη, που θα αντανakλά τις ανάγκες και τις επιθυμίες μας. Γι' αυτό επιλέγουμε να συζητάμε, να διεκδικούμε, να αντιστεκόμαστε απέναντι σε ό,τι μας στερεί τον χώρο και τον χρόνο που μας ανήκει. Γιατί η πόλη δεν είναι απλώς το περιβάλλον μας – είναι η ίδια η καθημερινότητά μας, η ίδια μας η ζωή.

ΔΕΘ: Μητροπολιτικό πάρκο προς όφελος όλων

Αγωνιζόμαστε για βελτίωση της ποιότητας ζωής στη γειτονιά μας και την ίδια στιγμή ως ενεργοί άνθρωποι έχουμε τα μάτια στραμμένα και συνολικά στο τι συμβαίνει στην πόλη.

Αυτό που νιώθουμε όλες και όλοι είναι ότι ζούμε σε μια πόλη, όπου η τραγική έλλειψη πράσινου αποτελεί ένα από τα σημαντικότερα κοινωνικά προβλήματα. Το πράσινο που αντιστοιχεί σε κάθε κάτοικο είναι λιγότερο από 2 τ.μ., με ελάχιστο αποδεκτό όριο τα 10 τ.μ., γεγονός που κατατάσσει τη Θεσσαλονίκη στις χειρότερες θέσεις της Ευρώπης, με πολύ μεγάλες σοβαρές για την υγεία των κατοίκων. Επομένως, η δημιουργία Μητροπολιτικού Πάρκου υψηλού πρασίνου, με πυκνή φύτευση δέντρων, στον χώρο της σημερινής ΔΕΘ, και μεταφορά της βαριάς εκθεσιακής δραστηριότητας εκτός πόλης, σε δημόσιο οικόπεδο στη Σίνδο, αποτελεί μια επείγουσα ανάγκη. Μόνο με αυτόν τον τρόπο μπορούμε να πετύχουμε πτώση της θερμοκρασίας τη θερμή περίοδο του έτους, τον αερισμό της πόλης, βελτίωση της ποιότητας του αέρα που αναπνέουμε, μείωση της κατανάλωσης ενέργειας για θέρμανση και ψύξη, καθώς και να συμβάλλουμε σημαντικά στην αντιμετώπιση των επιπτώσεων της κλιματικής κρίσης.

Γι' αυτό υποστηρίζουμε την πρωτοβουλία φορέων, σωματείων, συλλόγων, πρωτοβουλιών και συλλογικοτήτων της πόλης για συλλογή υπογραφών για την διεξαγωγή τοπικού δημοψηφίσματος στον Δήμο Θεσσαλονίκης με αίτημα τη δημιουργία Μητροπολιτικού Πάρκου στον χώρο της ΔΕΘ. Αν είστε δημότες/δημότισσες Θεσσαλονίκης και συμφωνείτε με τη διεξαγωγή του Δημοψηφίσματος μπορείτε να υπογράψετε στη σελίδα parkodeth.gr και φυσικά να συμμετέχουμε όλες και όλοι μαζί στις εκδηλώσεις και τις δράσεις που θα προγραμματιστούν.

Οι τετράποδες γειτόνισσες

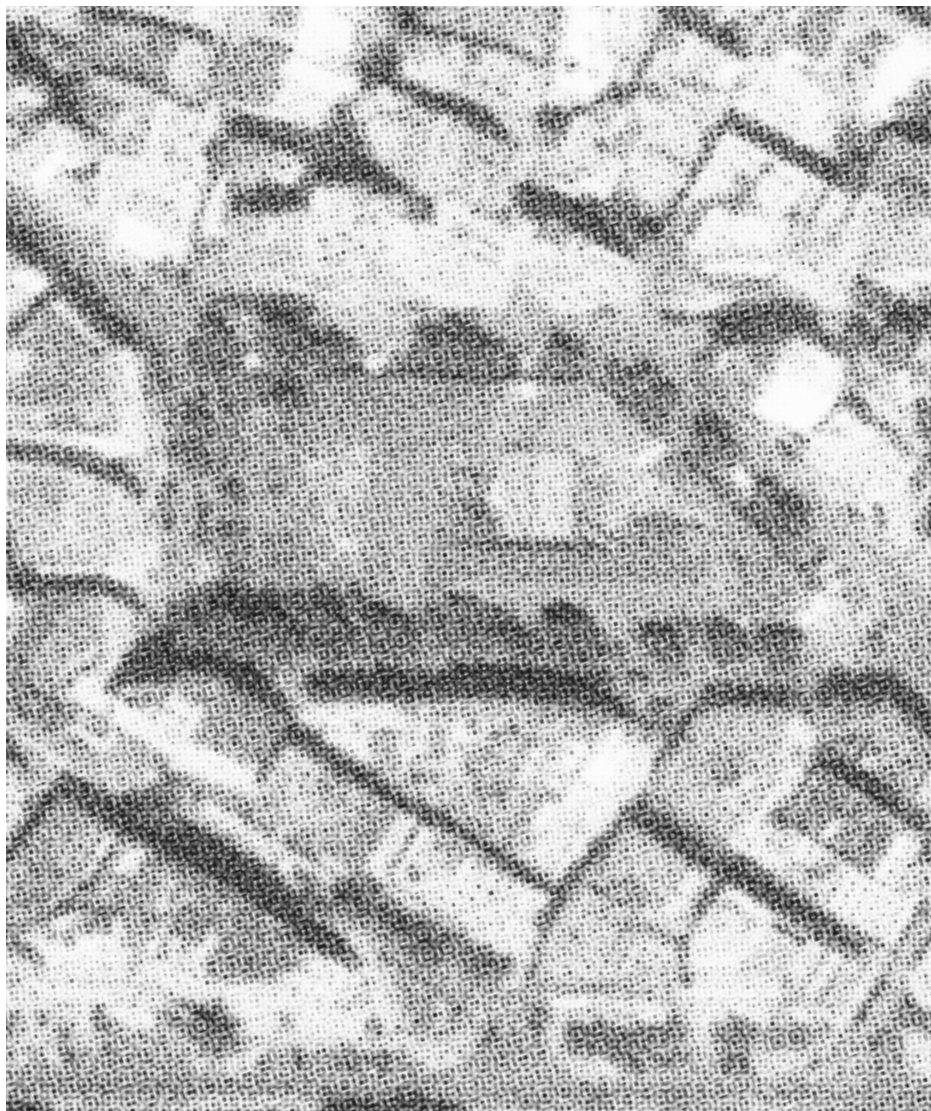
Η γατοαποικία αποτελούνταν από γάτες, στερημένες, όλες ενήλικες ή και ηλικιωμένες, οι οποίες έμαθαν να ζουν στην ασφάλεια που τους προσέφερε ο προαναφερόμενος χώρος. Λόγω της ιδιομορφίας του, ισόγεια κτήρια κυκλικής διάταξης με ελεύθερο χώρο στο κέντρο τους, δέντρα, παρτέρια καθώς και με μία ευμεγέθους μεταλλική κατασκευή που λειτουργούσε ως στέγαστρο• διάφορα ζώα όπως γάτες, πτηνά κυρίως παπαγάλοι, σκαντζόχοιροι, χελώνες και ένας ανάπηρος υπερήλικας σκύλος, είχαν βρει σε αυτόν καταφύγιο.

Κατόπιν της έναρξης εργασιών ανάπλασης στη συγκεκριμένη περιοχή, ξεκίνησε μία συνεργασία με τη νέα δημοτική αρχή για τη διαχείριση της τρέχουσας συνθήκης και των διαφορετικών αναγκών των ζώων. Οι γάτες βρέθηκαν στο δρόμο και μάλιστα σε μία ήδη επιβαρυνμένη από πολλά αδέσποτα, γειτονιά. Τοποθετήθηκε σε σημείο ταΐστρα-ποτίστρα και παρότι εκφράστηκε η διαβεβαίωση από τους αρμόδιους ότι θα υπάρξει μέριμνα συμπερίληψης των αδέσποτων ζώων στους χώρους που θα διαμορφωθούν, ωστόσο αυτοί υλοποιηθούν, οι γάτες κινδυνεύουν καθημερινά χωρίς μέρος να κοιμηθούν ή να προστατευτούν από τις καιρικές συνθήκες τόσο κατά τις κρύες, όσο και τις ζεστές περιόδους. Θα πρέπει να επισημανθεί ότι σύμφωνα με τον Νόμο 4830/2021 (άρθρο 2, 9 και 10), οι Δήμοι οφείλουν να δημιουργούν σημεία σίτισης και προστασίας από τις αντίξοες καιρικές συνθήκες για τα αδέσποτα μέσα στην πόλη, αλλά και να έχουν επιχειρησιακό πρόγραμμα για αυτά. Το υφιστάμενο, εξάλλου, έργο καλύπτει ένα ολόκληρο οικοδομικό τετράγωνο, επηρεάζοντας τη φροντίδα και άλλων γατών που βρίσκονται περιμετρικά των Στάβλων Παπάφη. Οι λαμαρίνες που έχουν μπει δυσκολεύουν τη σίτιση τους, αφού έχει καλυφθεί το μεγαλύτερο μέρος του πεζοδρόμιου θέτοντας σε κίνδυνο ζώα και εθελοντές.

Επιπλέον, είναι απαραίτητο να αναφερθεί ότι η ελλιπής καθαριότητα της περιοχής δημιουργεί προβλήματα και δυσχεραίνει το ήδη δύσκολο έργο των εθελοντών φιλόζωων. Κλείνοντας το πάρκο και τους πράσινους χώρους, λόγω της ανάπλασης και περιορίζοντας τον δημόσιο χώρο, ήρθαν στην επιφάνεια προβλήματα όπως ακαθαρσίες, διάσπαρτα σκουπίδια, έλλειψη επίστηλων ή μικρών δημοτικών κάδων με σακούλες, ογκώδη απορρίμματα που φράζουν το ελάχιστο πια πεζοδρόμιο.

Η φροντίδα των αδέσποτων ζώων συντροφιάς είναι γεμάτη από δυσκολίες αλλά και κατακτήσεις. Η θετική αλλαγή μπορεί να επέλθει μόνο μέσα από

δομικές αλλαγές, στοχευμένες παρεμβάσεις και κεντρική στήριξη από τον Δήμο. Αντίθετα η απουσία μέτρων, η αποσπασματική και επιφανειακή διαχείριση καθώς και η μετακύληση ευθυνών/υποχρεώσεων στην ιδιωτική πρωτοβουλία, συνθέτουν ένα δυσοίωνα παρόν και καθιστούν την ανάμνηση της ευζωίας των ζώων που φροντίζονταν στους Στάβλους Παπάφη μια γλυκόπικρη ανάμνηση.

Οι παλιοί και οι νέοι Στάβλοι Παπάφη

Νοσταλγώ κάτι από τους παλιούς στάβλους Παπάφη.

1

- “Μα τι νοσταλγείς?” θα πει κάποιος.
- “Ήταν κάτι παλιά κτίρια φθαρμένα, που έστεκαν αμήχανα ανάμεσα στο παρελθόν και στο παρόν. Τί θέση θα μπορούσαν να έχουν στο μέλλον;”

Και όμως, ένα ανακαινισμένο τους κομμάτι λειτουργούσε σαν “Φιλοξενείο” και ένα άλλο μικρό κομμάτι τους αποτελούσε το “Δωμάτιο Γειτονιάς”. Σε αυτό τον δεύτερο χώρο, ομολογουμένως είχε γίνει μία πολύ όμορφη ανακαίνιση. Υποδειγματική θα έλεγα, με σεβασμό στο χώρο που κατέληγε να μοιάζει “καθαρός”, “αστραφτερός”, “ζεστός”.

Όλες οι ηλικίες βρεθήκαμε σε αυτόν το χώρο. Στο μικρό δωματάκι με τα παιχνίδια έπαιζαν τα παιδιά. Εκεί θυμάμαι είχα κάνει και μία φωτογράφιση, μπροστά στο ανοιχτό παράθυρο, από όπου φαινόταν μέρος της σκαρφαλωμένης κληματαριάς.

Δίπλα ήταν η μικρή βιβλιοθήκη (χώρος μελέτης κυρίως για φοιτητές) και πιο πέρα τα εργαστήρια, όπου ο καθένας από μας μπορούσε να μεταμορφωθεί σε δάσκαλο και να μεταλαμπαδεύσει γνώσεις και δεξιότητες που κατείχε (για οτιδήποτε θα μπορούσε να ενδιαφέρει) σε κάποιους από τους υπόλοιπους, που συχνάζαμε ή συμμετείχαμε με την παρουσία μας στο χώρο.

Η Χρύσα μας μάθαινε πλεκτική, η Νίκη ραπτική, η Βάσω παραδοσιακούς χορούς, ο Πρόδρομος ξυλουργικά και ένα σωρό κατασκευές. Ο Πρόδρομος είχε φτιάξει και μια ξύλινη φωλιά για τα πουλιά και την είχε κρεμάσει έξω από την είσοδο του “Δωματίου”. Άραγε που να είναι τώρα αυτή η φωλιά; Εκεί είχε φτιάξει ο γιος μου και ένα επιτραπέζιο φλιπεράκι...

Κάποιος κύριος (δεν θυμάμαι δυστυχώς το όνομά του), μας είχε παίξει μία φορά γκάιντα.

Κάποιος άλλος είχε κάνει ένα εργαστήριο παρασκευής μύρας.

Η Τέση (η μόνη υπάλληλος του προγράμματος “Το Δωμάτιο της Γειτονιάς”, που υλοποιήθηκε από την Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρία ΠΕΡΑ, με αποκλειστική δωρεά από το ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος), οργάνωνε το

εβδομαδιαίο πρόγραμμα, συντόνιζε τις δράσεις, έστελνε προσκλήσεις, είχε αναλάβει την επικοινωνία του “Δωματίου” με τον έξω κόσμο πέρα από τη γειτονιά.

Υπήρχαν κι άλλοι άνθρωποι βέβαια που πρόσφεραν, όλοι εθελοντικά. Μαθήματα γιόγκα, μαθήματα φωνητικής, εργαστήρια για παιδιά κ.α.

Και βέβαια υπήρχε η αυλή. Εκεί χτυπούσε η καρδιά της γειτονιάς στη διάρκεια του καλοκαιριού.

Ήταν μία μεγάλη αυλή σαν μία πλατεία, που σχηματιζόταν ανάμεσα στα κτίρια των Παλαιών Στάβλων, αφού αυτά ήταν σε κυκλική διάταξη.

Στο μέσο της αυλής υπήρχε και η παλιά ποτίστρα, από όπου έπιναν νερό τα ζώα που οδηγούσαν τα κάρα αποκομιδής των σκουπιδιών, χρόνια πριν.

Πάνω από αυτή την ποτίστρα υπήρχε ένα τεράστιο μεταλλικό σκέπαστρο. Σε αυτή την αυλή είχαμε και τις μεγάλες ζαρντιέρες μας, στις οποίες καλλιεργούσαμε τα λαχανικά μας. Ντομάτες-πιπεριές το καλοκαίρι, μπρόκολα και μαρούλια το χειμώνα.

Σε αυτή τη μεγάλη, όμορφη, φιλόξενη, κυκλική αυλή γίνονταν οι συναυλίες μουσικής (κλασική, jazz, παραδοσιακή). Εκεί βλέπαμε κινηματογράφο, θέατρο, παρακολουθήσαμε ομιλίες.

Θυμάμαι με νοσταλγία όταν γίνονταν πρόβες πριν τις συναυλίες, που όλη η γειτονιά γέμιζε με ήχους από βιολιά, σαξόφωνα, τουμπερλέκια... Τότε είχες την ψευδαίσθηση, ότι η ζωή στην πόλη έμοιαζε λίγο με αυτή του χωριού, όταν γίνονται τα πανηγύρια στις γειτονίες. Τότε κανόνιζες τις δουλειές σου, έτσι ώστε να κατέβεις το βραδάκι οπωσδήποτε κάτω και να απολαύσεις τη μουσική από κοντά.

Τα παιδιά έπαιζαν χαρούμενα στην αυλή, κάποιοι άλλοι συζητούσαν, κάποιος διάβαζε... κι όλα αυτά δωρεάν.

Χωρίς να πληρώνεται κάποιος ή να πληρώνει. Όλοι όσοι συμμετείχαν πρόσφεραν απλόχερα ο καθένας, ό,τι είχε ή ό,τι δεν είχε. Και όλοι απολάμβαναν τους καρπούς αυτής της αβίαστης αλληλεπίδρασης, συνδιαμόρφωσης, συνύπαρξης, μέθεξης. Και γίνονταν τότε όλα πιο “ελαφριά”, πιο θετικά, πιο χαρούμενα, πιο ελπιδοφόρα, πιο μαγικά...

Υπήρχε και ο ουρανός. Γιατί αφού τα κτίρια ήταν ισόγεια, ο χώρος λειτουργούσε ανεμπόδιστος, ασυμπίεστος, απέριττος και επέτρεπε έτσι στον ουρανό να εμφανίζεται με όλη την επιβλητικότητα του (όσο του επιτρέπεται βέβαια μέσα σε μία πόλη). Και έτσι ένιωθες ότι η φύση ήταν κάπου εκεί κοντά. Ότι μπορούσες σχεδόν να την αγγίξεις. Ονειρευόσουν πιο εύκολα, έπλαθες ιστορίες, άνοιγε το οπτικό σου πεδίο και μαζί η σκέψη σου και το πνεύμα σου.

Και βέβαια υπήρχαν τα δέντρα.

Περιμετρικά στην αυλή, τα αγιοκλήματα με το υπέροχο άρωμά τους την άνοιξη, η μεγάλη κληματαριά που σερνόταν μέχρι πάνω στη στέγη (οι παπαγάλοι την περιτριγύριζαν ανελλιπώς όταν ήταν φορτωμένη σταφύλια), οι ροδιές, οι μικρές λεύκες που είχαν ξεφυτρώσει μόνες τους. Υπήρχαν επίσης και 7-8 ελιές που είχαν φυτευτεί στην εσωτερική αυλή του Φιλοξενείου, για να θυμίζουν στους εκεί ταλαιπωρημένους διαμένοντες, τον τόπο καταγωγής τους.

Και υπήρχαν και τα άλλα δέντρα που ήταν περιμετρικά έξω από τους Παλιούς Στάβλους: αγγελικές, κορομηλιές, φούλη, άλλα που δεν γνωρίζω τα ονόματά τους. Μια μουριά σχετικά καινούργια, που όμως είχε απλώσει τα οριζόντια κλαδιά της και σκέπαζε με τη σκιά της σχεδόν τη μισή παιδική χαρά. Η πανέμορφη ακακία, στολίδι στην είσοδο των Παλιών Στάβλων, που σώθηκε την τελευταία στιγμή, όπως και η μουριά που προανέφερα, χάρη στην παρέμβαση των “Σώστε τα δέντρα”.

Και ακόμη υπήρχαν δύο μεγάλες λεύκες, η μία πραγματικά τεράστια περίπου 20 μέτρα ύψος, σαν ένα μεγάλο πλατάνι, που πρόσφερε γενναϊόδωρα τη σκιά της αλλά και το χρώμα της, γιατί όταν την κοιτούσες πρασίνιζε, χάριν του μεγέθους της, όλο το οικοδομικό τετράγωνο. Αυτή η λεύκα είχε μείνει αλώβητη στους μεγάλους αέρηδες στις αρχές Δεκέμβρη του 2024.

Από αυτή ακούγαμε νυχτοπούλια το βράδυ, ίσως ακόμα και αηδόνια και βλέπαμε τσαλαπετεινούς και δρυοκολάπτες.

Πού να πήγαν άραγε όλα αυτά τα πουλιά;

Πού να πήγε και ο σκαντζόχοιρος της αυλής;

Μόνο κάποιες γάτες, γέννημα θρέμμα των Παλιών Στάβλων, κοιμούνται ακόμα μέσα στο εργοτάξιο...

2

Γιατί τώρα δεν υπάρχουν πια οι Παλιοί Στάβλοι. Δεν υπάρχουν τα κτίρια, δεν υπάρχει ούτε η πλατεία που διαμορφωνόταν από την κυκλική διάταξή τους, ούτε η ποτίστρα, δεν υπάρχουν τα περισσότερα δέντρα, δεν υπάρχουν οι ελιές, δεν υπάρχει ούτε η μεγάλη λεύκα (την ημέρα που την πλησίασαν για να την κόψουν, κλείστηκε στο σπίτι και δεν βγήκα στο μπαλκόνι - η κοπή της, για μένα, μία ανίερη πράξη). Είναι περίεργο όμως, γιατί κάθε φορά που κοιτάζω προς το μέρος όπου υπήρξε είναι σαν να τη βλέπω μπροστά μου, σαν ένα κομμάτι της να είναι ακόμα εκεί.

Στη θέση αυτών των ταπεινών, διακριτικών, χαμηλών κτιρίων, που μας “χώραγαν” όλους, θα χτιστούν 8 τριώροφα κτίρια και ένα υπόγειο πάρκινγκ.

Είναι τόσο πολλά αυτά τα κτίρια, που θα καλύψουν όλη σχεδόν την έκταση του οικοδομικού τετραγώνου των Παλιών Στάβλων.

Δεν θα υπάρχει πια πάρκο, παρά μόνο περιμετρικά κάποια δέντρα σε δενδροδόχους. Άραγε τί δέντρα μπορούν να φυτευτούν εκεί και πόσο μεγάλα μπορούν να γίνουν, από τη στιγμή που θα υπάρχει από κάτω τους ένα μεγάλο υπόγειο πάρκινγκ?

Δεν θα υπάρχει αυλή, ούτε σκέπαστρο, ούτε ποτίστρα (η Υπηρεσία Νεωτέρων Μνημείων μάς είχε πει για αυτή την τελευταία ότι πρόκειται για μία ασήμαντη τσιμεντένια κατασκευή).

Παρόλα αυτά, αυτή η ποτίστρα ήταν αρκετά μέτρα σε μήκος, ήταν κυκλική και σε κάποιο ύψος από πάνω της είχαν προσαρμοστεί τρεις μεταλλικές δεξαμενές, στις οποίες αποθηκεύονταν το νερό, το οποίο διοχετεύονταν στο αυλάκι για να πίνουν τα ζώα. Είχε πραγματικά ενδιαφέρον αυτή η “ασήμαντη” κατασκευή και παράλληλα αποτελούσε ένα απομεινάρι της προηγούμενης ιστορίας του χώρου (αλλά μάλλον η ιστορία είναι κάτι που δεν ενδιαφέρει όλους).

Δεν θα υπάρχει ο ουρανός, γιατί τι ουρανό μπορεί κάποιος να δει ανάμεσα από 8 τριώροφα κτίρια, τοποθετημένα τόσο πυκνά (μεταξύ τους, αλλά και στο χώρο), υπακούοντας σε έναν σχεδιασμό που απαιτούσε χιλιάδες τετραγωνικά μέτρα δόμησης;

Η διοίκηση του Δήμου Θεσσαλονίκης, η προηγούμενη αλλά και η τωρινή (τα πρόσωπα δεν έχουν σημασία, όταν οι πολιτικές είναι οι ίδιες), αποφάσισαν ότι είναι εύλογο στο συγκεκριμένο αυτό χώρο να ανεγερθούν πολλά κτίρια και μάλιστα κάποια εκ των οποίων για χρήσεις που είτε υπάρχουν σε κοντινές αποστάσεις από τη γειτονιά μας, είτε είναι αχρείαστες.

Αποφάσισαν, ότι αυτό που χρειάζεται η γειτονιά περισσότερο από όλα είναι πολλά επιπλέον κτίρια.

Αποφάσισαν, ότι δεν χρειαζόμαστε πράσινο, δεν χρειαζόμαστε ένα πάρκο με ψηλά δέντρα που θα προσφέρουν καθαρότερο αέρα, ανακούφιση από το καυσαέριο, σκιά, μείωση θερμοκρασίας, αλλά και χαλάρωση, μείωση του στρες, ευκαιρίες για κοινωνικοποίηση, καλύτερη ποιότητα ζωής για τους κατοίκους της περιοχής και τους περαστικούς.

Αποφάσισαν, ότι είναι αρκετό να φυτευτούν κάποια δέντρα σε δενδροδόχους, ανάμεσα στα κενά της υπερδόμησης, έτσι σαν διακοσμητικό στοιχείο κάπως και όχι σαν πηγή ευζωίας.

Αποφάσισαν, ότι δεν χρειαζόμαστε να βλέπουμε ένα κομμάτι του ουρανού ανεμπόδιστα και να ονειρευόμαστε, αλλά είναι θεμιτό να τον στερηθούμε.

Αποφάσισαν, ότι δεν χρειαζόμαστε μία μεγάλη αυλή, που θα “χωράμε” όλοι, κάτοικοι και περαστικοί. Ότι δεν χρειαζόμαστε δημόσιο χώρο, μέσα στον οποίο μπορούμε να συννευρευθούμε, να συνδιαμορφωθούμε, να λειτουργήσουμε και σαν γειτονιά, με σχέσεις πιο συνεκτικές αλλά και πιο προσωπικές.

Αποφάσισαν, ότι μπορούμε να “χωρέσουμε”, ανάμεσα στα πυκνοδομημένα, ψηλά κτίρια ή σε κάποια δωμάτια αυτών των κτιρίων, με τον ίδιο τρόπο που θα χωρέσουν και τα δέντρα στις αντίστοιχες δενδροδόχους.

Αποφάσισαν, να “συμπιεστούμε”, να “συρρικνωθούμε”, “στριμωγμένοι” απρόσωπα, μέσα σε ανώφελους, άσκοπους χώρους βιοκλιματικών κτιρίων (αλλά εφόσον είναι βιοκλιματικά όλα συγχωρούνται!).

Αποφάσισαν, ότι ορθώς καλούμαστε να αντέξουμε, για περισσότερα χρόνια, ένα εργοτάξιο στη γειτονιά μας, με όλα τα συμπαρομαρτούντα, καυσαέρια των βαρέων οχημάτων (μερικές μέρες δεν μπορούμε καν να αερίσουμε τα σπίτια μας), όχληση (πολλές φορές δωδεκάωρη λειτουργία του εργοταξίου - ακόμη και σε ώρες κοινής ησυχίας), σκόνη, εξαφάνιση πεζοδρομίων, δυσκολία πάρκινγκ, λαμαρίνες κλπ. (Αν χτιστούν λιγότερα κτίρια θα υπάρξει μικρότερη περιβαλλοντολογική επιβάρυνση στη γειτονιά - άρα στη σωματική και στην ψυχική υγεία των παιδιών και ολωνών μας - και επίσης λόγω της μικρότερης διάρκειας λειτουργίας του εργοταξίου).

3

4

Όμως εμείς εδώ, οι κάτοικοι της γειτονιάς (αλλά και κάθε ανιδιοτελής άνθρωπος) ξέρουμε ότι δεν υπάρχει λόγος να χτιστούν τόσα πολλά κτίρια. Ξέρουμε, ότι και με το μισό αριθμό των κτιρίων που πρόκειται να χτιστούν, θα εξυπηρετούνταν όλες οι κοινωφελείς χρήσεις, στο όνομα των οποίων γίνεται όλη αυτή η τεράστια για την έκταση δόμηση.

Ξέρουμε, ότι θα μπορούσε στην υπόλοιπη επιφάνεια να γίνει ένα όμορφο πάρκο, ακόμη και τώρα που τα τρυπάνια σκάβουν για το μεγάλο υπόγειο πάρκινγκ, θα μπορούσε να γίνει μέριμνα για ένα αξιοπρεπές πάρκο, με τα καλύτερα δυνατά δέντρα που θα προσφέρουν χαρά, ζωντάνια και ελπίδα στους κατοίκους και στους επισκέπτες.

Ξέρουμε, ότι ακόμα και τώρα μπορούν να γίνουν αλλαγές στα αρχιτεκτονικά σχέδια, για τους πρώην Στάβλους Παπάφη, αρκεί η διοίκηση του Δήμου Θεσσαλονίκης να έχει την πολιτική βούληση, χωρίς υπεκφυγές, απεμπολή ευθυνών και δικαιολογίες για προειλημμένες αποφάσεις.

Έχουμε μπουχτίσει με τις υποβόσκουσες σκοπιμότητες, με την πλάνη της δήθεν προσφοράς έργων για τους κατοίκους και τους πολίτες, με την κατ'επανάληψη συνειδητή επιλογή εξυπηρέτησης των συμφερόντων των λίγων και όχι των πολλών.

Έχουμε χορτάσει με την εφαρμογή των ίδιων αδιεξόδων, "φθηνών", τελματικών, κοινότοπων πολιτικών και για τις γειτονιές μας.

Έχουμε χορτάσει με τη χρήση "φωτοτυπιών".

Και για αυτό ζητάμε από τον δήμαρχο Θεσσαλονίκης, τον αντιδήμαρχο Τεχνικών Έργων, τους δημοτικούς - κοινοτικούς συμβούλους και κάθε εμπλεκόμενο, να αποδείξουν έμπρακτα ότι υπάρχει από τη μεριά τους η βαθιά επιθυμία, κατανόηση και ευθυγράμμιση με τα εύλογα αιτήματά μας.

Πρωτοβουλία Κατοίκων για τους πρώην Στάβλους Παπάφη